

послѣ го съгледали казацитѣ. Той се показалъ на тѣзи послѣднитѣ твърдѣ съмнителенъ и за туй тѣ го подбрали и подъ конвой го довеждатъ при началството, безъ да обръщатъ внимание, испърво, на заповѣдта, подиръ на угрозитѣ и, най-послѣ, на молбата на Поручика Поражецки да го оставятъ да си иде самъ, който се даже и кръстилъ прѣдъ казацитѣ, за да ги увѣри, че е Русинъ — православенъ.

Командира на 10 та дружина Майоръ Доръ-Шпрунъ-Целице се билъ намиралъ не далеко отъ дружината, на конъ, както казваше той самъ. Слѣдъ отблъсванието на Черкезитѣ, Майоръ Целице дойде на бивуака на 3-я дружина. Той се оказа силно контузенъ въ дѣсния кракъ. Куршума бѣ скъсала гачитѣ му по-горѣ отъ колѣното и малко закачилъ повърхността на тѣлото.

Офицеритѣ отъ 5-а дружина, щомъ чули гърмжитѣ, искокнали отъ палаткитѣ си и, като видѣли Черкезитѣ, пуствали се да бѣгатъ. Капитанъ Амосовъ, безъ малко щѣлъ да поцадне въ ржцѣтѣ на Черкезитѣ. Гологлавъ и по риза той успѣлъ да отстѣпи прѣзъ мисирлицитѣ къмъ 1-а дружина. Заедно съ Капитанъ Амосова билъ бѣгалъ и Подпоручика Максютенко, но далеко отъ мѣстото на нападението той билъ смъртелно раненъ съ куршумъ.

При отстѣплението, Черкезитѣ бѣха запалили офицерскитѣ палатки на 5-а дружина, и по тоя начинъ изгорѣха всичкитѣ офицерски вещи, за които, впрочемъ, впоследствие офицеритѣ получиха обезщетение.

Този печаленъ случай, изобщо, бѣше твърдѣ неприятенъ за всички, а за Българитѣ особено. Той даде поводъ на онѣзи, които не твърдѣ благоволяха къмъ Българитѣ, да сиятъ върху имъ псувни и хули.

— „Помилуйте“, какви сж войници, когато щомъ видѣха шепа Черкези, като обезумѣли се хвърлиха да бѣгатъ? казваха нѣкои отъ офицеритѣ.

Впрочемъ това казваха онѣзи офицери, които бѣха далеко отъ Черкезитѣ.

— Вий говорите тѣй, защото бѣхте далеко отъ Черкезитѣ, имъ отговаряха онѣзи офицери, които бѣха